

Boek 14.

De blauwe Ridder.

+ De laffe Graaf +

Hoofdstuk 1 – De brief naar de koning

De ochtend na de hereniging van prinses Eleonora met haar broer lag Fort Grensvale nog altijd vol beweging, alsof de muren zelf nog nadreunden van alles wat er was gebeurd. Buiten op de binnenplaats stonden de mannen van Vestenta klaar om te vertrekken. Hun mantels waren dik tegen de winterkou, hun paarden stonden ongeduldig te stampen in de modder en op enkele wagens lagen kisten, dekens en voorraden die zij op de terugreis nodig zouden hebben. Prins Louis van Vestenta stond bij zijn zus en sprak zacht met haar, terwijl enkele van zijn soldaten de zadels controleerden. Thomas keek vanaf de houten trap bij de grote hal naar het tafereel en voelde hoe zwaar de afgelopen dagen op hem drukten. De redding van Eleonora was gelukt, maar de woorden van de gevangenen lieten hem niet los. De graaf van Riverveld had niet alleen weggekeken terwijl dorpen brandden, hij leek die aanvallen zelfs te hebben toegelaten.

Prins Willem kwam naast hem staan, zijn koninklijke mantel over zijn schouders geslagen en zijn gezicht ernstig. “Je denkt aan de graaf,” zei hij. Thomas knikte langzaam. “Aan de graaf, aan Riverveld, aan de mannen met de zwarte raaf en aan de mensen die vannacht misschien opnieuw hun huizen zien branden.” Willem keek naar de poort, waar de soldaten van Vestenta zich opstelden. “Mijn vader moet dit weten.” Thomas antwoordde niet meteen. Hij wist dat Willem gelijk had, maar hij wist ook dat woorden op perkament niet genoeg zouden zijn om dorpen te redden. Toch moest dit begin daar liggen, bij de koning, bij het gezag van de kroon en bij de waarheid die niet langer verborgen mocht blijven. Binnen in de hal lag al een schoon vel perkament op tafel. Lucas stond bij het vuur met zijn armen over elkaar, zijn grijze gezicht strak van aandacht. Sven stond iets verderop, stil en opletterend, alsof hij elk woord dat Thomas straks zou schrijven al als een bevel beschouwde. Anne zat aan de tafel en keek naar Thomas toen hij binnenkwam. Zij zei niets, maar haar ogen waren warm en bezorgd. Toen hij naast haar ging zitten, legde zij haar hand even op de zijne. “Schrijf eerlijk,” zei ze zacht. “Maar schrijf ook zo dat de koning voelt wat de mensen in Riverveld doormaken.” Thomas keek haar aan en voelde ondanks de zwaarte in zijn borst een moment van rust. Anne begreep hem steeds beter, niet alleen als ridder, maar als mens. Hij kneep zacht in haar hand voordat hij de ganzenveer oppakte.

Langzaam begon hij te schrijven. Hij vertelde koning Karel over de vluchtelingen die bij Fort Grensvale waren aangekomen, over boerendorpen die door soldaten met een zwarte raaf op hun wapenrok waren aangevallen, over de ontvoering van prinses Eleonora en over de gevangenen die hadden verklaard dat de graaf van Riverveld meer wist dan hij toegaf. Hij schreef dat de graaf niet had gehandeld als beschermer van zijn volk, maar als een man die zijn eigen veiligheid en rijkdom belangrijker vond dan de mensen die onder zijn bescherming stonden. Hij koos zijn woorden zorgvuldig, want beschuldigen zonder bewijs was gevaarlijk, maar zwijgen terwijl onschuldigen leden was erger.

Toen de brief klaar was, las Thomas hem hardop voor. Lucas knikte langzaam. “Hard genoeg om serieus genomen te worden,” zei hij. “Maar niet dwaas genoeg om te klinken als woede.” Prins Willem keek naar Thomas. “Ik zal mijn zegel ernaast zetten. Dan weet vader dat ik achter ieder woord sta.” Anne glimlachte zacht, maar Thomas zag ook de zorg in haar gezicht. Buiten klonk het bevel tot vertrek. Thomas rolde het perkament op, verzegelde het zorgvuldig en gaf het aan prins Louis. “Breng dit naar koning Karel,” zei hij. “Zo snel als uw paarden kunnen gaan.” Louis boog ernstig. “Dat beloof ik.” Prins Willem had bovendien zijn eigen escorte opgedragen met prins Louis mee terug te reizen naar Koningsstad, zodat de brief veilig en zonder vertraging bij de koning zou aankomen.

Toen het gevolg van Vestenta door de poort reed, bleef Thomas naast Anne staan. Zij schoof haar arm door de zijne en leunde even tegen hem aan. Samen keken zij hoe de ruiters kleiner werden op de weg naar het westen. Thomas wist dat met die brief iets in beweging was gezet dat niet meer teruggedraaid kon worden. De graaf van Riverveld zou niet langer in de schaduw kunnen blijven. En ergens diep vanbinnen voelde Thomas dat de zwarte raaf nog maar het begin was.

Hoofdstuk 2 – Het bevel van vader

De Koningsstad lag stil onder een donkere avondhemel toen de ruiters uit Vestenta eindelijk de hoofdpoot bereikten. Hun paarden waren bezweet, hun mantels zaten onder de modder en de koude nevel, en de blauwe banieren met de lelie hingen zwaar langs hun stokken. De wachters van de koning herkenden prins Louis onmiddellijk en lieten de poort zonder ophoud openen. Binnen de muren klonken haastige voetstappen over de natte stenen, terwijl een bode vooruit werd gestuurd naar het paleis. Niet veel later stond koning Karel in zijn werkkamer, nog gekleed in zijn donkerblauwe hofmantel met de gouden leeuw, terwijl naast hem koningin Victoria en ridder Johan wachtten. Hij had al gehoord dat prinses Eleonora veilig was teruggebracht, maar de gezichten van de mannen vertelden hem dat de brief die zij bij zich droegen zwaarder woog dan alleen goed nieuws. Prins Louis boog diep en overhandigde het verzegelde perkament met beide handen. “Majesteit,” zei hij ernstig, “deze brief komt van heer Thomas, bevelhebber van Fort Grensvale. Hij vroeg mij hem zo snel mogelijk aan u te geven.” Karel keek naar het zegel, herkende het teken van de Witte Boom en brak het voorzichtig open. Terwijl hij begon te lezen, werd het langzaam stiller in de kamer. Alleen het vuur knetterde nog in de haard en buiten sloeg de wind tegen de hoge ramen. Eerst stond er opluchting in zijn ogen, toen hij las dat Eleonora werkelijk was gered, maar die opluchting verdween steeds verder naarmate hij de regels over Riverveld, de verbrande dorpen, de mannen met de zwarte raaf en de graaf las. Zijn hand kneep het perkament steviger vast. “Dit kan niet,” mompelde hij. “Een graaf die zijn eigen volk laat branden.” Victoria stapte dichterbij hem toe. “Wat schrijft Thomas?” vroeg zij zacht, al hoorde zij aan zijn stem dat het ernstig was. Karel las haar een deel voor, langzaam en zwaar, alsof ieder woord hem tegenstond. Hij vertelde over vluchtelingen die naar Fort Grensvale waren gekomen, over boeren die alles hadden verloren, over soldaten met een ravenembleem en over een graaf die niets deed terwijl zijn eigen land werd verscheurd. Ridder Johan trok zijn grijze wenkbrauwen samen. “Als Thomas dit zo schrijft, dan heeft hij reden om voorzichtig én bezorgd te zijn,” zei hij. “Die jongen beschuldigt niemand lichtvaardig.” Karel knikte, maar zijn blik bleef op de brief rusten. Hij was niet alleen koning, op dat moment was hij ook vader. Zijn zoon stond opnieuw bij een grens waar het gevaar groter was dan het eerst leek. Een lange stilte volgde. Toen liep Karel naar zijn schrijftafel. “Breng mij schoon perkament,” zei hij tegen een dienaar. “En laat tien koninklijke ruiters zich gereedmaken. Deze brief gaat terug naar Grensvale onder bewaking.” Victoria keek hem bezorgd aan. “Je stuurt hem in gevaar.” Karel draaide zich langzaam om. “Thomas is daar al, Victoria. Het enige wat ik nu kan doen, is hem het gezag geven dat hij nodig heeft.” Daarna ging hij zitten, doopte de ganzenveer in de inkt en begon te schrijven. Zijn hand bewoog vastberaden, maar zijn gezicht bleef ernstig. Aan mijn zoon Thomas, bevelhebber van het garnizoen van Fort Grensvale, Bereid zorgvuldig een plan voor om de graaf ten val te brengen en, indien de bewijzen dit rechtvaardigen, te arresteren. Verzamel alle informatie die noodzakelijk is om zijn betrokkenheid vast te stellen en zijn daden aan het licht te brengen. Handel met wijsheid, voorzichtigheid en vastberadenheid.

Boven alles geldt echter één bevel: bescherm het volk. Hun veiligheid en welzijn hebben te allen tijde de hoogste prioriteit. Met mijn vertrouwen en gezag, Je vader, Koning Karel

Toen Karel klaar was, bleef hij nog een ogenblik naar de woorden kijken. Hij wist dat dit bevel Thomas niet alleen toestemming gaf om te handelen, maar ook een zware last op zijn schouders legde. Toch kende hij zijn zoon. Thomas zou niet eerst denken aan roem, eer of macht. Hij zou denken aan boeren, kinderen, vluchtelingen en mannen die bescherming nodig hadden. Daarom vertrouwde Karel hem dit toe. Hij rolde het perkament op, drukte zijn koninklijke zegel in de warme lak en gaf de brief aan de bode. “Rijd zodra de paarden uitgerust zijn,” zei hij. “En zeg tegen Thomas dat hij niet alleen namens de kroon handelt, maar ook met mijn vertrouwen.” De bode boog diep. Buiten klonk opnieuw de wind langs de torens, maar in de werkkamer van de koning was iets besloten dat Riverveld voorgoed zou veranderen.